

Perioada de timp actuală și cea viitoare (7)

Răpirea Adunării (Bisericii) – nevăzută de lume

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 28.08.2018, Actualizat: 07.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 14.19; Geneza 5.24; 2 Împărați 2.11

Ioan 14.19: Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

Geneza 5.24: Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.

2 Împărați 2.11: Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.

1. Răpirea – nevăzută de lume!

Nu numai că lumea nu va avea parte de răpirea Adunării, ci ea nici nu va vedea răpirea. Aceasta pare să rezulte din cel puțin următoarele considerente:

- a. Nimic din ceea ce spune Cuvântul despre răpire nu oferă prilej să se creadă că ea ar fi vizibilă pentru lume.
- b. Vorbirile Domnului, pe care El le-a adresat ucenicilor Săi (Ioan 14), ne determină mai degrabă să deducem contrariul. El le spune în versetul 19: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” O cercetare amănunțită a întregii acestei vorbiri ne arată că, atunci când Mântuitorul spune: „Mă duc”, nu se referă „la moarte” – dimpotrivă, El Se vede, prin aceea că trece peste moarte, ca și cum El Și-ar fi terminat lucrarea (Ioan 13.31; 17.4; și alte locuri) –, ci „la Tatăl”; El merge în casa Tatălui (Ioan 14.2,6,12,28; 16.16-23,28). – Când a murit, într-adevăr El a încredințat Duhul Său în mâinile Tatălui (Luca 23.46); dar abia după înviere, pe când era în momentul să Se reîntoarcă în cer, El spune ucenicilor Săi: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17). „Peste puțină vreme”, care a urmat după plecarea Mântuitorului, nu este perioada intermediară dintre moartea Sa și învierea Sa, chiar dacă este adevărat că după învierea Sa Isus S-a arătat numai ucenicilor și nu lumii. Noi găsim că ucenicii Lui L-au întrebat cu privire la cele de după înviere (Ioan 16.23), și El le-a reproșat sărăcia lor în credință (Luca 24.25). – Ucenicii Lui nu primesc viața Lui de după înviere; căci aceasta va avea loc abia la revenirea Sa (Coloseni 3.2-3). Atunci ei vor „cunoaște” că Isus este în Tatăl Său și ei în El și El în ei; atunci ei nu Îl vor mai întreba, ci Îl vor vedea față către față și Îl vor adora și preamări. Deci noi spunem că „peste puțin”, care urmează după plecarea Mântuitorului, nu este perioada intermediară dintre moartea Sa și până la învierea Sa, ci este perioada intermediară între înălțarea Sa la cer și până la revenirea Sa, timpul Bisericii (Adunării) – o taină, pe care apostolii nu au înțeles-o până atunci, un timp pe care mai târziu ei l-au denumit cu aceeași expresie „Încă puțină, foarte puțină vreme” (Evrei 10.37). Ceea ce rezultă din toate acestea este, că atunci când Domnul spune ucenicilor Săi: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”, aceasta se poate referi numai la venirea Sa, ca să ia Adunarea Sa, o venire care rămâne nevăzută de lume. Același lucru învață și Evrei 9.27-28, unde se spune, că Domnul „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea

celor ce-L așteaptă.” Deci El nu va fi văzut de toți, așa cum va fi mai târziu, când El va veni să judece lumea.

- c. Toate modelele despre răpirea Adunării ne determină să privim această răpire ca fiind invizibilă pentru lume. Despre Enoh se spune, că el, după ce a umblat cu Dumnezeu, „nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5.24); „Enoh a fost mutat de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase.” (Evrei 11.5) Aceasta presupune că nimeni nu a văzut răpirea lui. Când Ilie a fost răpit la cer, Elisei a primit, ca favoare deosebită, permisiunea să-l vadă cum s-a înălțat. Fii profeților n-au văzut nimic din toate acestea, și cu toate că ei au fost informați despre răpire, ei n-au vrut s-o creadă, atunci când aceasta a avut loc (2 Împărați 2). Ei presupuneau că Duhul lui Dumnezeu l-a mutat pe Ilie pe vreun munte sau l-a aruncat într-o vale. Domnul Isus Însuși, Cel dintâi al Adunării Sale, a fost văzut la înălțarea Sa numai de ucenicii Săi.

Tot așa se vor petrece lucrurile și cu Adunarea. Ea nu va mai fi găsită, deoarece Dumnezeu o va lua. Și astfel ea va fi și în răpirea ei demnă de titlul „taină”, pe care Cuvântul i-l dă; ea este o taină în constituirea ei (Coloseni 3.10-11), în componența ei (Ioan 1.12-13), o taină în viața ei ascunsă în Hristos (Coloseni 3.3-4), o taină în pelerinajul ei prin lumea aceasta, care nu o cunoaște (2 Corinteni 6.9-10), precum și în final va fi o taină la plecarea ei din lumea aceasta.

Este într-adevăr adevărat că un eveniment așa de extraordinar nu poate rămâne neobservat. Se va remarca această dispariție; fără îndoială oamenii vor fi mișcați și vor vorbi despre aceasta, cine știe? Unii, în înțelepciunea lor omenească, vor da explicații, așa cum au făcut și fiii profeților când a fost răpit Ilie; dar din cauza aceasta lumea nu se va converti. Și dacă noi nu putem înțelege cum este posibil ca ea să se poată împotrivi unui astfel de semn mare, să ne amintim ce s-a petrecut la învierea lui Lazăr și la învierea Domnului Isus. Când Lazăr a fost înviat în fața unei mulțimi de iudei, au fost puțini cei care au crezut; ceilalți s-au dus și au povestit fariseilor cele întâmplate; și aceștia, mâniati din cauza aceasta, că Lazăr era un martor al puterii lui Isus, au căutat să-i omoare pe amândoi, atât pe Isus cât și pe Lazăr (Ioan 11.46; 12.10-11). Știm ce au făcut ei la învierea lui Isus Hristos, atunci când ei nu au putut s-o tăgăduiască (Matei 28.11-15).

Așa departe merge împietrirea inimii omului, când acesta este părăsit de Dumnezeu; și așa va fi în cazul lumii, care demult a respins adevărul. Însă unii se vor converti; căci Dumnezeu a avut în toate timpurile aleșii și sfinții Săi. Unii se vor converti și vor deveni vestitorii Evangheliei Împărăției, continuând predica întreruptă a lui Ioan Botezătorul. Ei vor zice: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat. ... Securea a fost înfiptă deja la rădăcina pomului. Orice pom, care nu face roade bune, va fi tăiat și aruncat în foc.” Ca predicatori ai dreptății, vor spune ca Noe în mijlocul unui neam stricat: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui!” (Apocalipsa 14.7). Căci așa cum după răpirea lui Enoh stricăciunea omului a crescut, până când potopul a năvălit peste lumea umplută de nedreptate, tot așa va fi și atunci când Adunarea lui Dumnezeu va fi luată de pe pământ. Răul se va revărsa, până va atinge culmea prin blasfemiile omului păcatului și judecata Domnului va coborî peste el.

Hai-deți să parcurgem repede aceste zile întunecoase – acest final trist al acestui veac actual rău –, care sunt totuși premergătoare veacului viitor minunat.

Tradus de la: [Der gegenwärtige und der zukünftige Zeitlauf \(7\)](#)

Articol apărut în franceză: *Mesagerul mântuirii în Hristos* – anul de apariție 1857

Traducere: Ion Simionescu